

Május 9. - Nazianzi Szent Gergely püspök, egyházdoktor

„Egy lélek voltunk két testben; s csak egy utat ismertünk, az iskola és a templom útját.”- vallja Gergely az életről, melyet barátjával, Nagy Szent Vazullal folytattak, mint egyetemi hallgatók Athénban. Ebben benne volt az ő egész lelke és egész élete.

Gyöngé, sőt beteges és igen érzékeny volt, ezért szeretett visszahúzódni a tömegtől és a nyilvános szerepléstől a könyvei közé. De mindig kész volt latba vetni nagy tudását és kiváló ékesszólását, ha barátainak, vagy az egyháznak szüksége volt rá.

Szent családból született. Apja Naziánz mellett Kappadociában előkelő polgár, majd püspök (jan. 1.), anyja Nonna (aug. 5.), öccse Cezárius (febr. 25.), mindhárom szentként tiszteli a keleti egyház. Már serdülő korában megfogadta, hogy Isten szolgálatára szánja életét, ezért szüzességben marad. Szülei a kiváló tehetségű fiút gondosan iskoláztatták, Cezáreában (itt ismerkedett meg Vazullal), Alexandriában és Athénban tanult. Mikor Athénba hajózott, rettenetes viharba keveredtek. Minden utastársa fölkeszült az elkerülhetetlenül tűnő halálra, de Gergely egész idő alatt imádkozott és megfogadta, ha a viharból megmenekül, egészen Isten szolgálatára adja magát. Fogadalmát hűen teljesítette is.

Tanulmányai befejezése után Vazulhoz ment Pontiusba, a pusztába, ahol Vazul több társával együtt szigorú remete életet élt. Bármennyire is szerette a visszavonult, csendes életet, 360-ban mégis elhagyta, mikor apja az arianizmussal szemben tanúsított kevéssé bölcs magatartása miatt bajba jutott. Apját rávette, hogy nyilvánosan az ortodox, katolikus hitvallást tegye le, mire az ellenfelei megbékéltek, az öreg püspök pedig tapasztalta, fia mennyire támasza lehet a nehéz időkben. A következő év karácsonyán az apa fiát pappá szentelte. Gergely ezt erőszaknak érezte, így neheztelve visszavonult Pontius-i magányába. Kevés időt töltött itt, mert már húsvétkor visszatért és hűségesen segítette apját az egyházmegye kormányzásában.

370-ben barátja, Vazul a kappadóciai Cezárea metropolitája (a keresztény vallások egy püspöki méltósága, általában egy több egyházmegyéből álló egyháztartomány vezetője) lett, és hogy az ariánusokkal szemben több támasza legyen, több püspökséget alapított. Nehezen vette rá Gergelyt, hogy püspökké szenteltesse magát és amikor meglátta a neki szánt püspöki székhelyet Szazimában, kedvét vesztette és visszahúzódott Pontiusba remeteségbe. Apja kérésére újra elment segíteni Naziánzba, de 375-ben betegség miatt magányba vonult újra Izauriában. Itt érte a konstantinápolyi katolikusok küldöttsége, amely hívta, hogy az ariánus Válszár alatt majdnem egészen eretnokségbe került városban legyen a katolikus hit új életre keltője. Gergely e nehéz, de lovagi Krisztus szolgálat alól nem vonhatta ki

magát. A városi lakosság ferde szemmel fogadta a betegségtől és aszkézistől (vezeklés, önsanyargatás) lefogyott, szegényes ruhában megjelenő remetét. Ő vallotta: „Hatalmas az eretnekek pártja, de én az igazságért küzdök; ők bitorolják ugyan a templomokat, de mellettem az Isten van; s akár mint dicsekszenek vele, hogy a nép a részükön van, az én pártomon az angyalok vannak, s ők segítenek és óvnak engem.” Az eretnekek állandóan fondorkodtak ellene, rágalmazták, kövel dobálták és egy orgyilkost is felbéreltek ellene. Neki azonban ez volt az elve: „A mi ellenségeink magatartásukkal elárulják, ki a mesterük; mutassuk meg mi a mi viselkedésünkkel, hogy nekünk az Úr Jézus a mesterünk.”

Az eretnekek a világhírű szónokot eleinte kíváncsiságból kezdték hallgatni, majd lassan hatni kezdett a szava és szent élete. A nép tömegesen tért vissza a katolikus hitre. Nagy Teodóziusz császár már az összes templomot visszaadta a diadalmas katolikusoknak.

Gergelyt a siker nem szédítette meg. A felajánlott konstantinápolyi püspökséget nem fogadta el, de a 380-ban megtartott zsinaton összeült atyák sürgetésének mégis engedett. A zsinaton megjelent több püspök azonban kifogásolta, hogy a szazimai püspök másik püspökséget vállal, ezért Gergely elbúcsúzott híveitől és visszavonult atyái jószágára, írás és aszkétikai gyakorlatok közepette töltötte hátralévő életét. Többnyire verseket és beszédeket írt. Verseivel a keresztény ifjakat kívánta elvonni a sokszor bűnre csábító pogány költeményektől. Beszédei a hitnek olyan lelkes, erőteljes tanúsága, amit önmaga képviselt élete során.

Gergely gyenge idegzetű, beteges, érzékeny ember volt, ezért volt életében annyi hirtelen visszavonulás. Mégis szent lett és nagyot tett Isten országáért. A kegyelem erősebb, mint a természet, és semmiféle természeti gyöngeség és terheltség nem akadályozta az életszentségnek.

† Isten! ki Szent Gergelyt népednek az örök üdvösségre kalauzul rendelted, engedd, kérünk, hogy ki az igaz életre tanítónk e földön, mennyekben közbenjárónk legyen Szent Fiadnál, Jézus Krisztusnál, kinek istensége mellett szóval s tettekkkel oly erélyesen tanúskodott s ki veled a Szentlélekkel egyetemben áldott Isten él és uralkodik mindörökké. Ámen.

Május 10. - Szent Antonin püspök

Szent Antonin firenzei érsek korában a 15. század első felének legmunkásabb és legjelentősebb embere volt. Példaadó szerzetes, buzgó főpásztor, fáradhatatlan lelki atya, sokoldalú tudós. Felbecsülhetetlen szolgálatot tett az egyháznak.

1389-ben született Firenzében. A keresztségben az Antonius (Antal) nevet kapta, de alacsony termete miatt Antonin-nak (Antalka) nevezték. Jómódú apja gondosan iskoláztatta. Már gyermekkorában komolyságot és érettséget mutatott, kerülte a csínytevéseket, szívesebben olvasott könyveket, vagy komoly férfiakkal társalgott. A szülői otthont csak a templom és az iskola miatt hagyta el. Imádsággal és prédikációk hallgatásával töltötte szívesen az idejét. Boldog Dominici János domonkosrendi szerzetes prédikációi voltak rá igen nagy hatással. Emiatt a rendbe szeretett volna lépni, de Dominici János fiatal korára és vékony testalkatára tekintettel azt mondta neki, ha megtanulja az egyházi gyűjteményt, a Decretum Gratiani-t, akkor veszi fel a rendbe. Egy év elteltével újra jelentkezett a domonkosrendbe és nem tudtak neki olyan egyházi kérdést feltenni, amire ne tudott volna a legszabatosabban és legtalpraesettebben válaszolni.

Mint szerzetes növendék és mint áldozó pap a tökéletesség mintaképe volt. A legszigorúbb Dominici regulákat követte és élete során azokat is tartatta be alattvalóival. A jó példával mindig társai előtt járt, az időt bámulatosan osztotta be, így a napját hiánytalanul a lelkeknek tudta szentelni. Fáradhatatlanul gyóntatott és prédikált. Mély életismeretével és eleven gyakorlati érzékével a legnehezebb esetekben is gyorsan kiismerte magát és mindenkinek meg tudta adni a segítséget. Az emberek csak úgy tódultak a gyóntatószéke elé, „Tanácsadó Antonin”-nak nevezték őt. Senki sem csalatkozott benne, a kételkedők hitet, a szomorúak vigasztalást, a bűnösök megnyugvást találtak nála.

A rendtársai is szeretettel és bizalommal viseltettek iránta, már fiatal korában a római Santa Maria sopra Minerva-kolostor élére állították perjelnek. Később a nápolyi, gaetai, cortonai, sienai, fiesolei és firenzei zárdák igazgatását is rá bízta, a toszkánai obszerváns provincia általános helynökévé választották. A szigorú szerzetesi fegyelem híveként a Dominici-reform és szigor elterjesztésében fontos szerepe volt. A papság fegyelmének szigorítására fordított nagy figyelmet.

IV. Jenő pápa 1440-ben érsekké nevezte ki. Bár nem akarta, de érseki hivatalát el kellett foglalnia, ahol első dolga volt a szerénységet és szegénységet bevezetni, a háztartást és az udvartartást mérsékelni. Jelszava volt: „Az apostolok utódjának nem lehetnek más kincsei, mint erényei.” „Amim van, nem az enyém, hanem Krisztusé és

a szegényeké.” A szegényekről bőkezűen gondoskodott, ha pénze elfogyott, ruháját, szereit adta nekik. Egyetlen ösvére is többször zálogba került, honnan gazdagabb polgárok váltották ki. Szent Márton neve alatt külön menhelyet hozott létre, ahol hatszáz szemérmes szegény számára biztosított helyet és ellátást. Alamizsna osztásnál mindig nagy körültekintéssel járt el, akiről észrevette, hogy visszaél a helyzettel, attól könyörtelenül megvonta a további támogatást.

Nagymértékben bírta a pápák bizalmát is. IV. Jenő az ő kezéből vette az utolsó kenetet, és az ő karjaiban halt meg. V. Miklós mindenáron maga mellett akarta tartani Rómában. III. Kalixtus és II. Pius pápák elé megválasztásuk alkalmával ő vezette a küldöttséget.

Gazdag irodalmi munkára is tudott időt fordítani. A Summa Historialis vagy más néven a Chronicon, a középkor legterjedelmesebb és sok tekintetben legértelmesebb világtörténeti munkája. A Summa Theologica az erkölcstani kérdések kifogyhatatlan kincsesháza.

Mikor élete végét közeledni érezte, felvette az utolsó kenet szentségét, csekély vagyonát a szegényeknek adta, megcsókolta a feszületet és ezzel búcsúzott: „Istennek szolgálni annyi, mint uralkodni.” 1459. május 2-án hunyt el csendesen. Tetemei a firenzei Szent Marco templom egyik kápolnájában nyugszanak.

† Végtelen irgalmú Úr Isten! Ki nekünk egyszülött Fiad Jézus Krisztus által a hozzád vezető ösvényt megmutattad, ne engedd, kérünk, Szent Antonin hitvallód esedezései és érdemeiért, hogy valaha tőled az átkos önzés által eltávolíttassunk; hanem istápolj kegyelmeddel, hogy Szent Antonin példája szerint meggyőzzük magunkat, s az önmehtagadás útján hozzád egykor a mennyei dicsőségbe eljuthassunk Szent Fiad, Jézus Krisztus által. Ámen.

Május 11. - Szent Fülöp és Jakab apostolok

Szent Fülöp Bethsaida nevű Galileai tartományban, a Genezareti-tó partján fekvő városban született. Halász volt, házas, több leánygyermek apja. Szorgalmasan olvasta a próféták jóvendöléseit, értelmüket kutatta, így készült a Messiás eljövetelére, megismerésére. Mikor Jézus Krisztus nyilvános föllépése után megszólította őt, Simon Péter, András, Jakab és János tanítványok kíséretében Jézussal Galileába ment. Az Üdvözítő egyik legbuzgóbb tanítványává lett és Szent Hivatala tevékenységében hű segéde. Napról napra meggyőződött, hogy Jézus a Messiás, ezért másokat is igyekezett az Úr Jézussal megismertetni. Így hívta el Nathanaelt Krisztus követésére és hogy kételyeit eloszlassa, fölszólította őt: „Jöjj úgymond, és láss!”

Harmadnapra Szent Fülöp jelen volt Jézussal a kánai mennyegzőn. Krisztus Fülöpöt is a 12 apostol közé választotta. Fülöp méltó volt az apostoli hivatalra isteni mesteréhez való hű ragaszkodása, minden alkalommal kinyilvánított élénk tudásvágya és a Szent Hivatalában kifejtett lángbuzgalma miatt. Fülöp jelen volt Jézus csodálatos kenyérszaporításánál is, amikor megtapasztalta, hogy az Üdvözítő képes minden pénz nélkül is a roppant sereget megvendégelni. Megtanulta, hogy aki legelőbb Isten országát és az ő igazságát keresi, hivatása kötelességeit lelkiismeretesen teljesíti, nem kénytelen, mint a pogányok, csüggedten aggódni testi tápláléka miatt, miután Isten a benne bízóknak megadja a szükségeseket.

Az Evangélium jegyzi az Üdvözítő és Fülöp párbeszédét az utolsó vacsorán. „Ha engem megismertetek volna, az én Atyámat is megismertétek volna; azonban mostantól fogva megismeritek és meglátjátok őt.” Fülöp a mennyei Atya érzéki látásáról értvén fölkiáltott: „Uram! Mutasd meg nekünk az Atyát, és elég nekünk.” Ezért az Üdvözítő feddve mondta: „Ennyi ideig társalkodtam veletek, és még sem ismertél meg engem? Fülöp! Ki engem lát, az Atyát is látja. Higyjetek nekem, hogy én az Atyában, és az Atya én bennem vagyok.” (János 14,8) Krisztus világosan kimondta, hogy: „Én és az Atya egy vagyunk.” (János 10,30)

Üdvözítőnk dicsőséges föltámadása után Fülöp határtalan örömmel ragaszkodott isteni mesteréhez, szemtanúja volt mennybe menetelének és a többi apostollal együtt pünkösdi ünnepén együtt vette föl a Szentlelket. Az apostoloknak az egész földre széteszlása után Frigiában hirdette Jézus tanítását, roppant önfeláldozással oszlatta szét a pogány babona sötétségét, ezreket avatott a szent keresztség által Krisztus anyaszentegyházának tagjává.

Domicián császár által Krisztus után 81-ben rendelt keresztényüldözés alkalmával keresztre feszítettetett és agyonköveztetett. Testét Hierapolisban temették el. Később

ereklyéi Rómába kerültek a Szent Fülöp és Jakabról elnevezett templomba, egyik karja Florenzben tiszteltetik.

Ifjabb Szent Jakab apostol a Boldogságos Szűz Mária nővérének fia volt. Mielőtt Jézus tanítványai közé tartozott volna, a nazarénusok (az Úrnak szenteltek) szövetségéhez tartozott. Nőtlen volt, bort és szeszes italt soha sem fogyasztott, haját nem nyíratta, fürdőt vagy illatszereket nem használt, a húsvéti bárányon kívül semmiféle állati eledelt nem fogyasztott, egészen egyszerű ruhában járt és föltöbb szigorúan élt. Jézus által avatott apostollá, az Üdvözítő tetteinek szemtanúja volt, és az Úr dicsőséges föltámadása után azon szerencsében részesült, hogy Krisztus Urunk külön is megjelent neki, mennybe menetele előtt pedig a jeruzsálemi keresztény közösséget ajánlotta gondviselésébe, ezért az apostolok szétszéledésük előtt a jeruzsálemi egyház püspökévé avatták.

Feddhetetlen élete által még a zsidók között is oly tekintélyt és tiszteletet váltott ki, hogy a zsidók „Igaznak” nevezték és bárhol találkoztak vele, ruhája szegélyét kívánták megcsókolni. A jeruzsálemi templom szentélyébe is beengedték, ahová az ó-törvény szerint csak pap léphetett be. A Krisztus születése utáni 51. évben az apostolok által tartott zsinaton is jelen volt Jakab.

Szent Jakab apostol a Krisztus utáni 59. évben egy a szent könyvek közé iktatott apostoli levelet is írt görög nyelven, amit egyetemes katolikus levélnek nevezünk, és amit a világon élő minden keresztény közösségnek készített. Ebben a levélben Jézus tiszta tanítását erősíti és megcáfolja az álnok hitegetőket, akik Pál apostol leveleiből kiragadott, elferdített részleteivel azt tanítják, hogy a hit elegendő az üdvösséghez, a tettekre nincs szükség. „Mit használ atyámiai, ha ki avval dicsekszik, hogy ő hiszen, ha cselekedetei hitével meg nem egyeznek. Vajon a hit egyedül üdvözítheti-e őket? A hit, ha cselekedetei nincsenek, önmagában véve meghalt lény. Látjátok-e már, hogy az ember a cselekedetek által igazul meg, és nem egyedül a hit által.”

Több keleti püspöki szokás szerint homlokán arany lemezt viselt püspöki méltósága jeléül, buzgón és fáradhatatlanul hirdette Jézus tanítását, naponta szaporította a keresztények számát. Ezzel fölböszítette a zsidó papokat és írástudókat, míg Anán összegyűjtven a zsidó tanácsot, Szent Jakab apostolt több kereszténnyel együtt a tanács elé hurcoltatta, Mózes törvényének megszegésével vádolta és átadta az alattomban fölizgatott népnek megkövezésre. Előbb azonban a templomtető párkányára állíttatta föl, hogy onnan hangosan hirdesse, hogy a keresztre feszített Jézus nem a Megváltó. Jakab a templom párkányáról ünnepélyesen vallást tett Krisztusról, megható szavakkal hirdette a húsvétra gyülekező zsidóknak, hogy Jézus, akit a zsidók keresztre feszítettek, az Atya jobbán ül, és egykor eljön ítélni élőket és holtakat. Emiatt lelökték a tetőről, de nem halt meg nyomban, hanem térdre emelkedett és imádkozott, mint Jézus a kereszten: „Uram, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.” A fölböszült zsidó nép közáporral rohant a térdelő apostolra, egy posztószövő pedig iszonyú kallójával (tömörített gyapjú) agyon sújtotta a Krisztus utáni 61. év május 10-én élete 66., és püspöksége 21. évében. Holttestét e templom mellett temették el, fölé kőoszlopot állítottak, ereklyéi 572-ben Konstantinápolyba kerültek.

† Úr Isten! Ki bennünket Szent Fülöp és Jakab apostolok emlékével évenként megörvendezett, add, kérünk, hogy akiknek érdemeik miatt kegyelmedben részesülünk, azok példájoknak követésére indíttassunk. A mi Urunk, Jézus Krisztus által. Ámen.

Május 12. - Szent Pongrác 14 éves vértanú

Szent Pongrác élete a Szent Pál-i igazság példája: „A világ erőtleneit választotta Isten, hogy megszégyenítse az erőseket.” (Kor. I. 1,27)

Pongrác bátorsága, mellyel a hatalmas pogány császár elé lépett, hősiessége, mellyel a hóhér bárdja alá hajtotta fejét, egy meglelt férfinak is becsületére válna, nem egy tizenéves gyermeknek. Már a kortársak szent ámulattal tekintettek föl példájára, áhítattal vonták körbe alakját. Legjobb bizonyosság erre a sok templom, mely az ő nevét viseli és a sok oltár, melyet az ő tiszteletére állított a hívő kegyelet.

Ázsia Frigia nevű tartományában született, dúsgazdag, előkelő pogány családban. Édesanyját egy napos korában elvesztette, apja is nemsokára meghalt. Nagybátyja, Szent Dénes vette szárnyai alá a kis árvát. Dénes Frigiából Olaszországba költözött, hogy unokaöccse hatalmas vagyont képező földjeit Róma közelében könnyebben kezelhesse. A Diklecián- féle keresztényüldözés Olaszországot is elérte, sok keresztény jónak látta vidékre menekülni. Ezek közé tartozott Marcellin pápa (296-304) is, aki Pongrác egyik birtokán húzta meg magát. Bár Pongrác és Dénes ekkor még pogányok voltak, mégsem árulták el a szent főpap búvóhelyét. Isten azzal jutalmazta nagylelkűségüket, hogy mindkettőjüket elvezérelte az igazság ismeretére. Minél többet társalogtak Marcellinnal, annál mélyebb érdeklődés támadt bennük az evangéliumi tanok iránt. A pápa lépésről- lépésre föltárta előttük a keresztény hitrendszert, és amikor már elég erősnek vélte őket a hitben, megkeresztelte őket. Dénes és Pongrác nem elégedtek meg saját hitükkel, azon igyekeztek, hogy hitüket tovább adják barátaik és házuk népe számára. Mikor Marcellin pápa visszatért Rómába, népes keresztény sereg maradt utána a birtokon.

A dolgot nem lehetett sokáig titokban tartani. A pogány kémek hamarosan rájöttek Pongrác titkára és jelentést tettek róla a császárnak. Dioklecián erősen meglepődött, hiszen Pongrác apja annak idején a legkedvesebb emberei közé tartozott. Azonnal maga elé hívatta a 14 éves fiút. Hivatkozott apjával való barátságára és megígérte, ha lemond Pongrác a hitéről, mint fiát veszi maga mellé. Pongrác azonban bátran válaszolt: „Igaz, még gyermek vagyok, de az én Uram, Istenem, Jézus Krisztus erőt és bátorságot ad nekem arra, hogy fenyegetőzéseiddel ne törődjem.” A felelet annyira kihozta sodrából a császárt, hogy azonnali fejevesztésre ítélte a fiút. Pongrác örömtől sugárzó arccal fogadta a halálos ítéletet és azonnal a Via Aurelia felé indult a bakók kíséretében, ahol 304. május 12-én végrehajtották az ítéletet. Holttestét a parancs szerint egész nap ott hagyták az út porában, majd éjjel egy keresztény nő a Szent Kalepódus temetőjében temette el, amelynek ettől kezdve Szent Pongrác temetője lett a neve. Az üldözések lecsendesülésével külön templom épült a temető helyére a

szent tiszteletére, melyet Szimmachus pápa 498-ban lényegesen megnagyobbított, X. Leó pápa 1517-ben bíborosi templommá nyilvánított. Ereklýéinek egy része Angliába került Vitalián pápa ajándékából, ezért London egyik régi temploma is Szent Pongrác nevét viseli. Angol közvetítéssel került a tisztelete német földre, a közvetítő Szent Bonifác volt. A németek e lelkes apostola nagy tisztelője volt a gyermek Pongrácnak. A hamisak ostorának is nevezik Szent Pongrácot, mert templomában, aki hamisan esküdött, azt iszonyú módon megbüntette. Ezért az egész középkoron át Szent Pongrác védelmét kérték a hamis eskü és hamis tanúskodás bűne ellen.

† Oltalmaz bennünket, Úr Isten! Dicső vértanúid, Néreus, Akhilléus és Pongrác esedezései- és érdemeiért, kiknek dicső küzdelmeiről lelkök üdvéért ma hálásan emlékezünk, azon legiszonyatosabb tévedéstől és veszedelemtől, melyben forgunk, ha kevesebbet törődnénk halhatatlan lelkünk üdvével, mint halandó testünk jóllétével, s engedd kegyelmesen, hogy lelkünk üdve legyen minden törekvéseink fő célja, s ez által méltók lehessünk kegyelmedre, a te Szent Fiad, Jézus Krisztus által. Ámen.

Május 13. - Bellarmin Szent Róbert egyházdoktor

Már fél évszázada tartott Kálvin és Luther vallásújítása, már megvolt a tridenti zsinat, minden jóindulatú ember tudhatta, mi a katolikus igazság. Megjelentek a jezsuiták, az egyház egén fölragyogtak azok a nagy szentek, akik életükkel tanúságot tettek a megtámadott katolikus igazságról. Valami azonban még hiányzott. Kellott volna a könyvolvasó emberek számára egy munka, mely világosan és becsületesen megmondja, miben tér el az újítók tanítása a katolikus igazságtól. 1586-ban megjelent Ingolstadtban a „Vitás hittanítások korunk eretnekségeivel szemben”. Kb. 3000 misekönyvlapot tesz ki és 30 év alatt 20 kiadást ért meg. A protestánsok meghökkentek, most először látták világosan a katolikus tant, és rádöbbenek, hogy ne is olyan ésszerűtlen, mint vélték. A művet Bellarmin Róbert írta, egy igénytelen külsejű, kistermetű jezsuita tanár.

1542. október 4-én született Montepulcianóban ősi patrícius családban. Szülei jámbor emberek voltak, anyja II. Marcel pápa húga. Anyagi gondok között, de istenes szeretetben nevelték 12 gyermeküket. Két fiúk pap lett, három lányuk apáca. Róbert 15 éves korában Montepulcianóban a megalakult jezsuita gimnázium legtehetségesebb diákja volt. A jezsuita rendbe szeretett volna belépni, mert ott nem fenyegeti a magas egyházi méltóságokba jutás (a rend szabályai tiltják az egyházi méltóságok elfogadását). Anyja és Róbert imádságai legyőzték apja ellenkezését, 1560-ban Róbert és Rikárd nevű unokaöccse beléptek a jezsuita rendbe.

Hamar föltűnt fényes tehetsége. Filozófiai tanulmányai befejeztével tanárként dolgozott, amikor az orvos megállapította, hogy halálos beteg. Teljes bizalommal a tabernákulum elé vetette magát és gyógyulásért könyörgött. Erre váratlanul javult az állapota és teljesen meg is gyógyult, soha életében nem volt többé komolyan beteg. Tudása, bensősége és evangéliumi lélekszeretése Montoviban, Piemont tartományban, majd Padovában megtalálta a szentbeszédnek szívhez szóló hangját. Óriási tanultsága, éles elméje és világos, élénk előadása Lövenben az egyetemen óriási hallgatóságot vonzott. Ő volt ezen az egyetemen az első jezsuita tanár. Hallgatóinak pásztora és atyja is volt, diákjainak mindig mindenben a rendelkezésére állt.

11 évi szakadatlan munka után kénytelen volt elhagyni a tanári pályát. Kiújult fejfájása, fáradt idegei nem győzték a nehéz munkát. A Római Kollégiumban lett fiatal rendtársainak lelki vezetője, majd 1592-ben a Kollégium rektora. Kezéből olyan ifjak kerültek ki, mint Szent Alajos. Rektorként is megőrizte spirituális atyai lelkületét, különös gondja volt a betegekre, a lelkiileg szorongatottakra. A fegyelmet főként saját példájával biztosította, egy órával hamarabb kelt, mint alattvalói, heti 3

napon böjtölt, a legalacsonyabb szolgálatokat is szívesen végezte. Így váltotta valóra beköszöntőjét: „Ha fővé tettek, ne fuvalkodjál föl: légy olyan köztük, mint egy közülük.” (Sir. 31,1)

Ugyanilyen előjárónak bizonyult, amikor a Nápolyi rendtartomány főnökének jelölték ki. Rómában ugyanis az a veszély fenyegette, hogy bíboros lesz, ezt szerette volna elkerülni. Hosszú évek óta a pápák, V. Szixtus, majd VIII. Kelemen a legnehezebb ügyekben igénybe vették tanácsait és tudását, és ő teljes odaadással és hűséggel szolgálta az Egyház és a Szentszék ügyét. Nem csoda, hogy nem kerülhette el végzetét. VIII. Kelemen 1599. márciusban magához hívatta és bíborossá nevezte ki. Buzgó szerzetesi életét bíborban is megtartotta. A szegénységből sem engedett. Fáradhatatlanul prédikált, gyóntatott, jövedelmei az utolsó fillérig a szegényeké lettek. VIII. Kelemen pápa halála után kis híja, hogy nem ő lett a pápa. De azt nem tudta megakadályozni, hogy visszakerüljön Rómába, ahol megint a legkényesebb ügyeket bízták az ő tapintatára. Pl. ő adta tudtára Galileinek, a híres tudósak, az inkvizíció elítélő határozatát 1616-ban.

1621. augusztus 25-én évi szokása szerint Róma mellett San Andrea-ba, a jezsuita noviciátusba vonult be lelki gyakorlatra. Hamarosan súlyos láz lepte meg. Az a ritka figyelem érte, hogy XV. Gergely pápa látogatta meg személyesen. Szeptember közepén vagy harmincszor elsóhajtotta Jézus nevét és visszaadta lelkét Teremtőjének. Már hat év múlva elindult a szentté avatási eljárása, de csak sokkal később következett az be. 1923-ban XI. Pius avatta boldoggá, majd 1930-ban szentté, 1931-ben az egyházdoktorok sorába emelte.

† Istenünk, ki Szent Róbert püspököt csodálatos erővel és tudással ékesítetted, hogy megvédje Egyházad igaz voltát, engedd, kérünk, az ő közbenjárására, hogy néped mindig sértetlenül őrizze a hitét!

Május 14. - Szent Bonifác vértanú

Egy Aglája nevű gazdag római hölgynek volt sáfárja. Jólelkű, irgalmas ember volt, de gyenge. Úrnőjével hosszú éveken át volt bűnös viszonyban. Míg Aglája egyszer rádöbbsent, hogy adnak számot az Úr Isten előtt? Úgy gondolta, hogy az életjobbítás és a vértanúk buzgó tisztelete talán megszerzi nekik Isten irgalmát. Mivel akkor keleten a Dioklecián- féle keresztényüldözés zajlott, megkérte Bonifácot, szerezzen neki onnan vértanú- ereklyét. Bonifác, aki teljesen magába szállt, imádság és böjtölés közepette Tartzusba ment, ahol javában állt az üldözés. Látott keresztényeket, akiket fejjel lefele lógattak lángok fölé, éles gajmókkal (kaszagereblyét helyettesítő kaszavilla) szaggatták oldalukat, tüzes vasra vonták tagjaikat. Megrendülve, mély áhítattal csókolgatta láncukat, gyűjtötte vérüket, segített elviselni szenvedéseiket. A pogányok hamar észrevették, hogy ő is keresztény, elfogták és kínozni kezdték. Társai imádságaival támogatva tette le a vértanúságot az Úr Krisztusról. Tetemeit kísérői elvitték Aglájának. Volt most már neki vértanú ereklyéje, engedett is hitének, 13 évig élt még nagy vezeklésben és szentül halt meg.

† Irgalmas Úr Isten! Óvj meg minket a jóságoddali visszaéléstől, s minden bűntől, s ha hibázunk, add kegyelmedet gyors megtérésünkre, hogy kegyelmedet üdvösségünkre használjuk Szent Fiad, Jézus Krisztus által. Ámen.

Május 15. - De la Salle Szent János hitvalló

Az ingyenes népnevelés gondolata, mely az olasz félszigeten Kalazanci Szent József életművében már a 17. század elején virágzott, a század végére a francia lelkeket is meghódította. Rövid idő alatt a nagy intézmények egész sorát szólította életre. E siker érdeme szinte kizárólag De la Salle Szent János nevéhez fűződik.

1651. április 30-án született Reimsben. Előkelő származásának köszönhető, hogy 17 évesen kanonok lett. Hittudományi tanulmányait szülővárosában kezdte és a híres párizsi Saint- Sulpice papnevelőben fejezte be. Pappá szentelése után a gyermek Jézusról elnevezett iskolanővérek kongregációjának vezetője lett és nagy buzgósággal és hozzáértéssel fáradozott az oktatás színvonalának emelésén. Ryel Adorjánnal ismerkedett meg, aki szintén a népoktatás javításán dolgozott. De la Salle János vagyonára támaszkodva Reimsben két helyen alapítottak iskolát. Mivel az intézmény nagy szükségletet elégített ki, a falusi plébánosok falvaikba egy- egy testvért kértek tanítónak iskoláik számára. Ebben a formában nem volt inyére Jánosnak a dolog, de szeretett volna segíteni a falusi iskoláknak. Hosszas fejtörés után született meg a tanítóképzés gondolata. 1684-ben Reimsben megalapította az első tanítóképző intézetet azzal a céllal, hogy a falusi iskolák számára hivatásuk magaslatán álló tanerőket neveljen.

1688-ban Párizsba tette át működésének székhelyét. Mivel az átvett iskolában egy teremben 200 gyermeket talált összezsúfolva, a tanulókat tehetségük és tudásuk alapján csoportokba osztotta, minden csoportnak külön termet és tanítót adott. Az új felosztás eredménye hamar megmutatkozott, az osztályok előrehaladása egyenletessé vált és gyorsabb is lett. Párizs bámulva figyelt fel a sikerre. A fővárosban is mindenhol iskolatestvéreket kértek.

1691-től kezdve az őszi vakáció idején valamennyi rendtársát összegyűjtötte lelki feltöltődésre egy tíz napos lelki gyakorlatra, hogy a szerzetesi szellem megőrzését és gyarapítását elősegítse. II. Jakab király 1698-ban ötven nemes származású gyermeket küldött Jánosnak nevelés céljából. János külön intézetet nyitott nekik, majd nemsokára megnyitott még két intézményt is hasonló céllal. Ezekbe teljesen elhagyott, gondozatlan gyermekeket gyűjtött, akikből kifogyhatatlan szeretetével és egyéniségének varázsával jóra való keresztényeket nevelt. Az elhagyott gyermekek mellett az iparostanoncokra is figyelt, megnyitotta számukra 1699-ben a vasárnapi inasiskolát, a legelsőt Európában. Ennek anyagát és tanrendjét egészen a gyakorlati élethez igazította, főként számolást, rajzot, geometriát és építést oktatót. 1705-ben Saint- Yon-ba költözött és itt egy reáliskolával összekötött nevelőintézetet, majd

javítóintézetet nyitott, amivel rövidesen éppoly sikereket ért el, mint a tanítóképző intézetével vagy inasiskolájával.

1719. április 7-én halt meg. XIII. Leó pápa 1888-ban a boldogok, 1900-ban a szentek sorába iktatta.

† Istenünk, aki De la Salle Szent Jánost arra választottad, hogy a keresztény ifjúságot nevelje, kérünk, támassz Egyházadban olyan tanítókat, akik teljes szívvel annak szentelik magukat, hogy az ifjúságot az emberség és a kereszténység törvényeire tanítsák.